

LBRIS

We know
books

Ioana Pârvulescu

Invizibili

Ilustrații de Irina Dobrescu

Cuprins

PARTEA I. OAMENII INVIZIBILI

1. Mai târziu e prea târziu	11
2. Norocul pierdut	14
3. Punctul pe i	16
4. Nici picior de om	19
5. Ca pe uşă	22
6. Cea mai obișnuită viață	28
7. Un pic de răbdare	31

PARTEA A II-A. CĂLĂTORIE SPRE CENTRUL CĂRȚII

1. Ora la care râd ceasurile	41
2. Tic-tic-tic, pic-pic-pic	44
3. Prietenie între două nume	50
4. Să ne naștem din nou	55
5. I-a dat norocului cu copita	59
6. Să ne vedem cu bine!	64
7. Îmi era rău	71
8. Cât puteau rezista așa?	78
9. Cine ești?	84
10. Norocul	91
11. Cu ochi plini de încredere	94
Notă	99

1. Mai târziu e prea târziu

Dacă vreți să știți, urăsc amânările. Vă spun de la început: dacă o să ajungem vreodată prieteni, vă rog să nu-mi spuneți niciodată „Mai târziu!” sau „Amânăm!”. Pentru că nu știu cât rezist la așa ceva, familia mi-a epuizat răbdarea, la capitolul ăsta. Amânările mi-au mâncat viața. E posibil să stricăm prietenia.

Poate că unii dintre voi au idee cum e să fii sora mai mică, iar eu sunt sora mai mică! Păi e ca și cum ai avea mereu întârziere, ca trenurile din Gara de Nord. Sau ca și cum, pe stradă, ai alerga mereu cu câțiva pași în urma celorlalți. Tot vrei să-i ajungi, dar n-ai cum, fiindcă și ei aleargă. Sau ca și cum ai afla un secret la câțiva ani după ce l-a aflat sora sau fratele tău, nu contează. La mine e vorba de un frate.

Toma e cu 4 ani mai mare decât mine. Nimeni nu-i zice Toma, toți îi zic Tom, iar diriginta lui îi spune Tommy. Eu îi spun de obicei Tomiță, dar lui nu-i place. Mă străduiesc să-i

spun Tom și uit mereu. Iar bunica îi spune „puiul meu“ și la fel îmi zice și mie, tot „puiul meu“.

Pe mine mă cheamă, în general, Laura. Toma-Tom-Tommy-Tomiță zice că e ciudat că numele lui se schimbă de la o clipă la alta, chiar dacă el rămâne, din câte își dă seama, același. Eu cred că și noi ne schimbăm, când în fața noastră sunt oameni diferiți: pentru fiecare suntem altcineva și altfel. De exemplu, pentru mine Tom e mare, iar pentru mama, tata și bunicii noștri e mic. Pentru prietenul lui, Raul, e la fel de mare, au aceeași vârstă și înălțime.

Din păcate eu sunt cea mică pentru toți din familie, și pentru Raul, iar asta e mai greu de înțeles și, mai ales, e nedrept!

Tom a primit, de curând, un telefon mobil, cadou de ziua lui, cu care face și fotografii, eu trebuie să mai aștept 4 ani pentru asta! Vă dați seama? 4 ani de așteptare pentru un telefon! Nu-mi vine să cred!

Mama spune mereu: „Lasă, mai târziu, să mai crești!“ Părinții nu înțeleg deloc că tu mori să faci acum un lucru, nu peste o mie de ani. Tata, care e șofer pe Uber și pentru care timpul e totdeauna o problemă, spune de multe ori: „Mai târziu e prea târziu“. Doar că niciodată n-o contrazice pe mama. Mama lucrează la CFR și cred că trenul e mai puternic decât mașina.

Așa că, pe mine, toți mă lasă cu mai târziu-ul meu în brațe. Și dacă mai târziu e cu adevărat prea târziu sau niciodată? La asta nu se gândește nimeni?

Acum, pe loc, nu mai târziu, nu prea târziu, nu niciodată, o să vă spun povestea întâmplărilor extraordinare și categoric extraterestre prin care am trecut la sfârșitul clasei I, după ce învățasem toate literele, de la A la Z. Între timp au trecut patru ani, acum am vârsta pe care o aveau pe-atunci Tom și

Raul. Ei acum au intrat la liceu. Mereu e așa, nu-i pot ajunge din urmă.

Îmi amintesc totul ca și cum s-ar întâmpla din nou. Făceam orele cu un învățător, mai puțin religia, engleza și educația fizică, la care aveam profesori. Toți copiii îi ziceau învățătorului nostru Domnu'.

Era Ziua cititului. Directoarea școlii a hotărât ca în dimineața aia de joi, copiii din clasele I-IV să se ducă la bibliotecă: să citească acolo sau să împrumute cărți, în loc să facă ore. Toată lumea s-a bucurat, și noi, și învățătorii noștri. Sunt uneori și momente din astea, când elevii și învățătorii se bucură deodată.

Avem o sală de lectură uriașă. Pereții par făcuți de sus până jos din cărți. E foarte frumos, fiindcă ai impresia că sunt mai moi și mai calzi decât cei obișnuiți. E ca un castel de cărți de citit. Odată mi s-a părut că pereții foșneau, ca frunzele din pădure.

Nu vă mirați, tata îi zice adeseori mamei: „Fiica ta are prea multă imaginație“. Când spune așa, „fica ta“, e întotdeauna un reproș. Atunci mama îi spune lui tata, apăsând într-un anumit fel cuvintele: „Mai bine prea multă decât prea puțină, ca la alții!“ Nu știu cine-or fi alții.

Imaginația, mi s-a explicat, e o vacanță frumoasă a gândurilor, dar uneori, când ți-e frică, poate fi și o vacanță foarte urâtă.

2. Norocul pierdut

De Ziua cititului, am ajuns un pic mai târziu la bibliotecă și de aici au pornit toate aventurile teribile din acea zi. Văzusem coada de elefi din fața ușii. Se târa greu, ca un șarpe gras și bătrân, care a mâncat prea mult. „Mă simt ca un șarpe boa care a înghițit un elefant!” zice tata după ce mănâncă seara, când vine flămând de la taxiul lui și apoi de la alergare. Lui tata îi place să alerge în parc, zice că a început să se îngrașe, că stă prea mult jos, în mașină.

Am văzut desenul ăsta cu șarpele boa în cartea care se cheamă *Micul prinț*. Seamănă cu o pălărie, ce să mai vorbim, cine a făcut asta chiar n-avea talent! Eu nu cred că cineva ar fi ghicit fără ajutor ce e acolo, înăuntru. Odată am redesenat chestia aia ca să semene a șarpe, cu solzi, limbă, coadă ca un S și tot ce-i trebuie. Dar frate-meu, care citise cartea, mi-a spus că așa n-are niciun haz, pe când pălăria are.

În fine, coada de la ușă era ca un șarpe boa care înghițise un elefant care înghițise mulți copii. M-am așezat și eu chiar

în coada cozii, dar am constatat că îmi pierdusem animalul de companie. E vorba de-o broșcuță. Nu vă închipuiți că era vie, ar fi fost scârbos să vin cu broaște vii la școală.

Era o broșă, cu niște pietre strălucitoare roz, din care câteva căzuseră. Ochi negri. Stătea pe lăbuțe ca și cum tocmai sărise. Mi-a dat-o bunica, de ziua mea, ca talisman. Adică să-mi poarte noroc.

A trebuit deci să mă întorc în clasa noastră, la etajul al doilea, să-mi caut broasca.

Am urcat un etaj – biblioteca e la primul – și am căutat peste tot, am găsit tot felul de lucruri uitate de colegii mei, o gumă de șters în prima bancă, unde stătea Ruxi, și una de mestecat făcută cocoloș, un sendviș mușcat, penarul cu unicorn al Marietei, prietena mea cea mai bună, dar pe mica mea broască ia-o de unde nu-i! M-am întors uitându-mă pe jos de-a lungul coridorului și pe trepte. Broșa parcă ar fi plecat, țup-țup, afară, să se arunce în lac.

Eram sigură c-o să am ghinion. Când n-am talismanul cu mine, îmi merge rău, deși Tomiță spune că astea sunt prostii și că nu există lucruri care-ți aduc noroc tot timpul. Că dacă ar exista așa ceva, el nici nu și-ar mai face temele, n-ar mai învăța nimic și tot primul din clasă ar fi. Tom ia mereu premiu, e bun la toate materiile, eu, din păcate, sunt bună numai la desen.

„Fata mea o să ajungă pictoriță!” spune tata. „Fata noastră!” subliniază mama.

Dar tocmai desenul cred că era de vină pentru cel mai groaznic secret al meu.

Să vi-l spun, să nu vi-l spun?

3. Punctul pe i

Sunteți prietenii mei, bănuiesc că ar fi frumos să vi-l spun. Față de prieteni nu ai secrete. Am încredere că n-o să râdeți de mine: eram la sfârșitul clasei I, știam să scriu toate literele alfabetului, pe fiecare în parte, separat, foarte frumos, chiar cel mai frumos din clasă, spunea Domnu', dar nu izbuteam să le leg. Nu izbuteam să citesc!

Tomită a încercat să mă învețe el, acasă, dar n-a reușit. Nu are răbdare cu mine. Domnul învățător al nostru spunea că azi nimeni nu mai are răbdare cu nimeni.

Pur și simplu literele mi se amestecau în fața ochilor, eu le vedeam conturul, de fapt le vedeam ca pe niște desene, ca pe niște ființe sau lucruri din linii drepte și curbe, dar nu le-gam cuvinte cu ele, făceam tablouri.

Fiecare literă era pentru mine un om, o pasăre, o casă sau un pod sau câte și mai câte. De exemplu A era în mod clar un acoperiș de cabană, S era uneori un drum în serpentine, pe

care iarna poți schia, alteori un șarpe care se înălța la un cântec din fluier, iar punctul pe i era luna de pe cer.

Era foarte frumos în lumea mea, dar încetul cu încetul colegii s-au îndepărtat de mine. Cei mai mulți citeau deja de la sfârșitul clasei pregătitoare, măcar cu litere mari.

Eu am devenit „fata care nu știe să citească”. Părinții mei se certau tot mai des. Tare aș fi vrut să n-o mai facă. Când vedea că nu eram în stare să leg literele, tata făcea ca trenul, deși mama e cea care lucrează la căile ferate. Lui Tom începuse să-i fie rușine să spună că sunt sora lui. Nici nu prea semănăm, de altfel, el are fața mai rotundă, eu mai curând lunguiată, el are gropițe, eu nu.

A doua zi, vineri, urma să fie pentru mine ziua cea mare.

Trebuia să citesc în fața clasei o pagină dintr-o carte, la prima vedere. Firește, nu știam ce carte îmi va da domnul învățător, deci nu puteam să trișez, să învăț pe dinafară, cum am și făcut o dată, dar m-a prins.

Dacă nu izbuteam, mama și tata hotărâseră să mă mute la altă școală. Însemna, ziceau ei, că învățătorul nostru e de vină, că n-a știut să mă învețe. Ați observat că unii oameni caută mereu un vinovat. Așa fac părinții mei. Eu nu credeam că e el de vină. Nu era nimeni de vină. Nici măcar eu.

Repet: a doua zi mi se hotăra soarta. Mi-ar fi părut groaznic de rău să plec din clasa mea. Și, ca să vă spun totul, nu voiam să plec din școala asta, pentru că era cineva cu care îmi plăcea să mă întâlnesc pe coridoare sau în curte. Poate ați ghicit deja că e vorba de Raul. Lui nu-i păsa de mine, dar eu tot mă bucuram să-l văd. Chiar ideea că îl pot întâlni mă făcea să merg cu plăcere la școală. Într-un grup știam totdeauna unde se află, fără să mă uit într-acolo. Asta îmi făcea ziua mai frumoasă. Chiar dacă Raul, vă spun și asta, e tare neastâmpărat și face o grămadă de năzbâții.

Dar să revin la cărți: când deschideam una, mă uitam doar la poze. E asta atât de rău? Cartea o citeam, dacă pot spune așa, doar după desene.

Însă, fără talisman, ziua aia a început cu necazuri mari.

